

тук пролът склона на хълма. Ние бърхме дълбоко убедени, че никой, освен насъ, не идва тукъ. Но ловцитъ ходятъ навсвкжде, като нарушаватъ покоя даже и на такъвъ горски рай, като нашата полянка.

Провирахме се по тѣсната пѣтека, като отбѣстяхме боровитѣ и елхови клонки, които ни прѣчеха, когато чухме изведнажъ жаленъ, молящъ вѣкъ, почти човѣшки — такава мѣка изразяваше той.

Ние се спрѣхме и се поослушахме, безъ да разбираме каква е работата. После безшумно се спуснахме напредъ и се намѣрихме при поточето, което като сребърна лента тичаше презъ полянката. Виковѣтѣ се чуваша отлѣво. Ние се затичахме нататъкъ и предъ насъ се откри картина, която ни изпълни съ възмушение: малко, кестеняво меченце, съ

кичуръ бѣла козина на шията, лудо, но безупѣшно се теглеше, като се опитваше да се освободи отъ стоманения капанъ, който здраво и жестоко бѣше притисналъ двѣтъ му предни лапи. На притиснатитѣ отъ капана лапи имаше кръвъ и муцунката му, която бедниятъ малкъобърна къмъ насъ, бѣше толкова жалка, измъчена, детска — малка кафява муцунка, покрита съ глина. Това бѣше Тимоти, нашето познато меченце.

Стоманениятъ капанъ бѣше толкова якъ, че ние двама заедно можехме само едва-едва да го поразворимъ. При това и бедниятъ малкъ Тимоти ни прѣчеше. Като не разбираше, че ние се мѣчимъ да му помогнемъ, той скимтѣше, хапѣше и ни драскаше съ свободнитѣ си задни лапи. Ржчетъ ни се покриха съ кръвъ, а на бузата на братъ ми имаше голѣма червена драскотина, но ние не се отказахме отъ желанието си да освободимъ меченцето. Най-после, съ помощта на една дебела прѣчка, успѣхме да разворимъ стоманенитѣ джги на капана и бедното меченце, съ болно изранени, покрити съ кръвъ лапи, плачейки като дете, седна и започна да лиже ранитѣ си.

Отъ време на време то преставаше да си лиже лапитѣ и ги държеше предъ себе си като дете, което го боли палеца и то го протѣга, за да го излѣкуватъ съ цѣлувка. Колкото и да е чудно, Тимоти вече не се боеше отъ насъ и, когато азъ го взѣзъ в ръце, жалниятъ му гласъ постепенно затихна и той продължаваше само грижливо да лиже лапитѣ си.

Ние, разбира се, трѣбваше да занесемъ Тимоти назадъ при майка му и да предоставимъ на природата да излѣкува ранитѣ му. Но природата щѣше да извърши това много бавно, а презъ това време той щѣше много да страда. Меченцето бѣше още много малко и не бѣ придобило оная издръжливостъ, която помага на възрастнитѣ диви животни да бждатъ почти безразлични къмъ болкитѣ.

И така, макаръ и да знаехме колко много ще се безпокои майка му, понесохме Тимоти съ насъ, въ нашия домъ, за да излѣкуваме по-скоро ранитѣ му.

Така Тимоти стана нашъ другаръ.

СЛУЧИ СЕ тѣй, че нѣмаше защо да носимъ Тимоти назадъ при майката, въ жилището имъ на брѣга на рѣката. Мечката бѣше убита на другия день. Едно отъ меченцата и хванали, а другитѣ две се спасили.

И така, Тимоти бѣше нашъ. Той бѣше много забавенъ другаръ.

Когато спасихме Тимоти отъ капана, той бѣше малко меченце, не по-голѣмъ отъ нашето черно куче Тинкеръ. Той спѣше въ коша за бельо, отзадъ подъ стрѣхата. Понѣкога съ него спѣше и Трисподъ, нашата пѣстра котка. Трисподъ отпърво бѣше страшно напласена отъ грубитѣ и настойчиви предложения на Тимоти да поиграе съ него. Но, когато се убеди, че, като го удари съ лапа по ухото може да го научи на по-добро държане и да го накара да вие отъ страхъ, тя реши да се възползува отъ неговата доброта и той стана за нея нѣщо като дюшекъ. Сутринъ ги намирахме легнали заедно въ коша: Тимоти нѣжно хъркаше, а Трисподъ лежеше отгоре му и съ мъркане си отпущаше ноктитѣ въ меката му гѣста козина. Това показваше, че тя е напълно довольна.

Ние съ братъ ми не знаехме дали майката на Тимоти е престанала да кърми детцата си, но бърхме увърени, че ще бжде по-добре ако, макаръ и на първо време, хранимъ меченцето съ рѣкава храна. Отидохме въ града да купимъ шише съ здрава гумена цѣпка. Алтенарътъ ни попита дали си нѣмаме дете. Ние му отговорихме: — Да. Но какво бѣше това дете — не казахме.

Тимоти, както и предполагаме, остана много доволенъ отъ млѣкото. Даже, когато вече порастна и можеше и безъ млѣко, той така бѣше привикналъ къмъ сученето, че се нахѣрляше на всѣко шише, което виждаше